

ство да ги торятъ, а гноищата имъ стоѣхъ на купища и разнесени по улицитѣ, дѣто разгазвани отъ добитъка, ставаше калъ до колени, щото селото са въвоняваше и хората му бѣхъ сѣкогашъ болничави,

Нѣкой си момакъ който сѣкога често минуваше и заминуваше край селото и по нѣкогашъ оставаше да прѣнощува у гостилницата (хана), чюдѣше са много и жално му бѣше да глѣда тѣзи селачени до единъ утънали въ злото. Този момакъ бѣше обишѣлъ нѣкои по-окопителни мѣста, отдѣто имаше доста опитность; защото обичаше да са сриказва съ умни и образовани хора, щото и самъ са отличаваше по образуваніето си.

Три четири години царѣдъ, като заминуваше сѣ прѣзъ това село, веднажъ му са порѣвна и науми да остане тамъ, съ намѣреніе дано сполучи нѣкакъ да пооконити тѣзи твърдѣ прости хора, които не мязахъ на нищо. За това са съ умъ бѣше и много мислѣше да ли да прѣдприемне този трудъ за да ги направи колко—годѣ. И тѣй са рѣши вече да остане при тѣхъ, ако го приемнатъ, за да имъ учителствува, че полека-лека, като учи дѣцата имъ, дано и родителитѣ са по-свѣстятъ. Съ този умъ той отива при селскитѣ старѣшини, на които обади намѣреніето си, и ги помоли да го приемнатъ за учитель на дѣцата имъ: Азъ ви неискамъ нищо, каза той освѣнь единъ хлѣбъ, защото сжмъ единъ испадналъ сиромашъ и нѣмамъ си ни-гдѣ никого.

Съ таквось намѣреніе момакътъ са мѣчеше да влѣзе веднажъ у селото, та да може да поправи овия загубени селяни и да ги счеловѣчи. Щомъ каза, че ще имъ бжде безъ плата учитель, тѣ са приклонихъ да го приемнатъ на радо сърдце. Тѣй, като са условихъ за една година, посочихъ му една праздна къща, дѣто влѣзе и подкачи да учи нѣколко дѣца: Ній не щемъ много ученье, думашъ проститѣ селачене, но кол-